ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία . . . . δρ. 4.
Ἑξάμηνος . . . » 2.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία. . . φρ. χρ. 6.
Ἑξάμηνος . . » » 3.

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβὰς ἰδιαίτεραι συμφωνίαι προπληρωνόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 24. | Γραφεῖα=ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10. | Ἀθῆναι, Κυριακή, 4 Νοεμβρίου 1901

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Προσέφερον χρήματα πατριωτικαὶ καρδίαι ὁμογενῶν φιλοτίμων· κατέβαλε προσωπικὰς μερίμνας Βασιλεὺς λαοφίλητος· ἱδρύθη διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῶν συνεισφορῶν ἓν οἰκοδόμημα.

Ὁποῖον σκοπὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τοῦτο, οὕτω προελθὸν εἰς φῶς ;

Νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις ;

Βλασφημία βδεληρά !

Ν' ἀποβῇ κέντρον τέρψεων καὶ ἡδονῆς τῶν «ξενοφίλων καὶ ξενογλωσσοφίλων» μας ;

Ἰδέα ἐναγὴς ἅμα καὶ προδοτική!

Νὰ καταστῇ δύναμις μορφωτικὴ τῆς ἑλληνικῆς καρδίας ;

Ναί !

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην οὐδεὶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν ἵσταται καὶ οἱονδήποτε καὶ ἂν περιβάλλεται ἔνδυμα.

Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἅγιος αὐτὸς σκοπός ;

Ὁ Λαὸς μετὰ τοῦ Βασιλέως Του ἐξήνεγκον ἤδη πανηγυρικῶς τὴν γνώμην των.

Διὰ τῆς περιθάλψεως ἐν αὐτῷ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ μόνης τῆς ἑλληνικῆς.

Διότι οἱ Ἕλληνες δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι θέατρον φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως Των μὲ διάφορον ἀποστολὴν οἱανδήποτε, οὐδὲ ὁ Βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ περιβάλῃ μὲ τὸ σεπτὸν ὄνομά Του πρᾶγμα ξενότροπον, ἀπᾷδον πρὸς τὰς πεποιθήσεις, τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἐλπίδας ἐκείνων ἀφ' ὧν καὶ μόνον ἀντλεῖ τὴν ἰσχύν Του.

Τίς ὅμως δαίμων βάσκανος καὶ δολερὸς ἀντιστρατεύεται πρὸς τὰς σκέψεις καὶ τὴν βούλησιν τῶν δύο ἐθνικῶν τούτων παραγόντων, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων κεῖται τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος ;

Διατί, ἐνῷ ἀπὸ διετίας σύσσωμον τὸ Πανεπιστήμιόν μας διὰ τῶν εὐγενῶν τροφίμων του μιᾷ φωνῇ βοᾷ εἰς τὸ οὖς τῆς Μεγαλειότητός Του, ἵνα κραταιᾷ Αὐτοῦ χειρὶ προασπίζων τὸ φερώνυμόν Του Ἐθνικόν μας Θέατρον, ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ διδασκαλίαν ἐν αὐτῷ ἐκείνων μόνον τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα συντελοῦντα εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας ὑπόσχονται νὰ πληρώσωσι τοῦ εὐαγοῦς τούτου ἱδρύματος τὸν ὑψηλὸν προορισμόν,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ

Ἡ «Νυκτερὶς» ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κοσμῇ σήμερον τὰς στήλας της μὲ μίαν ἀπὸ τὰς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν δρῶσας φυσιογνωμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἴσως τὴν μᾶλλον ἀκμάζουσαν, ἥτις ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασταθῇ εἰς τοὺς πολλοὺς εἰσέτι τὴν καλλιτεχνικήν του ρώμην τόσον ἐπιβάλλουσαν, ὥστε νὰ περιβληθῇ τὸν στέφανον ἐκεῖνον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἀγλαὸν τῆς Ἀθανασίας σύμβολον, καὶ τὸν ὁποῖον ὠνειροπόλει ὅταν ἀπεσκίρτα ἀπὸ τὰς θαλπνὰς ἀγκάλας φιλοστόργου πατρὸς διὰ νὰ ριφθῇ μανιώδης εἰς τὸν ἀνθόστρωτον ἅμα καὶ ἀκανθοβριθῆ τῆς Τέχνης κῆπον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ προπαιδευτικὸν τοῦ Παραδείσου στάδιον.

Ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς πόθοι οὐδέποτε παρορῶνται ὑπὸ τῆς Προνοίας, ὅταν ὁ τρέφων αὐτοὺς μακρὰν τοῦ ν' ἀποκαρδιωθῇ πρὸ τῶν ἀπαραιτήτως ἀπαντώντων εἰς τοὺς ποικιλωνύμους ἀγωνιστὰς τοῦ βίου ἐμποδίων, καταγίνεται νυχθημερὸν νὰ διατηρῇ ἄσβεστον ἐν τῇ ψυχῇ του τὸ πῦρ ἐκεῖνο ὅπερ προωρίσθη νὰ φωτίσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Καλοῦ, ἐξ οὗ ἀπορρέει ἡ Ἀλήθεια, ἡ ἀρχὴ δηλονότι καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας.

Αἴσια περὶ τοῦ διαπρεποῦς τούτου καλλιτέχνου μας, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, προοιωνιζόμενοι ἐλπίζομεν ὅτι δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ πατρὶς θ' ἀνακηρύξῃ αὐτὸν νικητὴν καὶ βραβεύουσα τοὺς κόπους αὐτοῦ καὶ τὰς θυσίας τὰς πολυειδεῖς θὰ περιλάβῃ τὸ σεμνὸν ὄνομά του εἰς τὰς χρυσᾶς τῆς μεγάλης Ἱστορίας της σελίδας. **Πήγασος**

ὁ δὲ σεπτὸς ἡμῶν Ἄναξ συμμεριζόμενος τὰς ἁγνὰς ταύτας διαθέσεις τηλεγραφικῶς ἐπιτάσσει τὴν πλήρωσιν αὐτῶν, βυσσοδομεῖται νὰ συντελεσθῇ ἅγος ἀνίερον καὶ θεοστυγὲς κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας αὐτῆς ;

Χθὲς μόλις ἡ πόλις τοῦ Περικλέους ἦγεν μίαν ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας ἑορτάς, ὧν ἀπήλαυε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, παριστωμένη μετὰ χιλιετηρίδας ὅλας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ἀθανάτου Εὐριπίδου της, χάρις τῇ ἁγίᾳ ἐμπνεύσει καὶ τῇ μαρτυρικῇ ἐπιμονῇ ἑνὸς ἀληθινοῦ Ἕλληνος.

Προχθὲς αἱ ἀναγεννώμεναι Ἀθῆναι ἔπλεον εἰς ἀπύθμενον τέναγος γελώτων σαρκαστικῶν, ὑπερκχειλιζόντων πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ροπῆς, ἣν ἔχει λάβει τὸ ἐκθηλυνόμενον ὁσημέραι πνεῦμα τῆς ἀλλοπροσάλλου κοινωνίας μας χάρις ἐπίσης εἰς τὴν προσήλωσιν ἑνὸς «Ρωμηοῦ» εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν καὶ μόνην αὐτήν.

Σήμερον ἔτι καὶ πέρυσι καὶ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν σειρὰν τῆς τελευταίας δεκαετίας εἰς γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους ζηλωτὴς διέσπειρε τῆς ἀκηράτου φαντασίας του τὰ ἀγλαὰ δημιουργήματα ἀνὰ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα σύμπαν, τό τε δοῦλον καὶ τὸ ἐλεύθερον, διὰ νὰ παράσχῃ τὰς ἀγνοτέρας εἰκόνας τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἀναπαραστήσῃ τὰς εὐγενεστέρας σκηνὰς τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἣν καταχραίνουσι δυστυχῶς ἰδέαι ξενικαὶ ἄγουσαι εἰς ἐξαχρείωσιν καὶ διαφθορὰν ἐπονείδιστον. «Ἡ Σκλάβα, «ἡ Γκόλφω» καὶ «ἡ Ἐσμὲ» τόσον ἠγαπήθησαν ἀπὸ τὸν ἀδιάφθορον Ἑλληνικὸν Λαόν, ὥστε καὶ πρὸς ἀνέγερσιν Ναῶν γίνεται ἡ διδασκαλία των, ἣν ἀνέλαβον νὰ διερμηνεύσωσι, ὄχι μόνον ἠθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ διαπρεπεῖς τῆς τέχνης μύσται, ἀλλὰ καὶ ὁμόθυμος ἡ Ἑλληνικὴ ἀκαδημαϊκὴ νεότης· μάλιστα δὲ δὲν διστάζουσι νὰ πατῶσι τὸν πόδα ἐπὶ τοιαύτης ἱερᾶς σκηνῆς καὶ Ἑλληνίδες διδασκάλισσαι, ὡς συνέβη ἐν Ἄσσῳ τῆς Κορινθίας.

Καὶ λοιπόν, ἀφ' οὗ εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἐπίζηλον ἀληθὲς καὶ εὔελπι ἔχει φθάσει ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη, θὰ ἐπιτραπῇ νὰ τὴν περιυβρίσωσι τόσον σκαιῶς οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ;

Καὶ θὰ παρασταθῇ ἡ Νεωτέρα Ἑλλάς ὡς μιξοβάρβαρόν τι συνονθύλευμα ἀνθρώπων ἀκαλαισθήτων χωρὶς βούλησιν, φιλοτιμίαν καὶ ἐγωισμόν ;

Μόνον οὕτως ;

Οἱ ἱερόσυλοι θέλουν νὰ μᾶς παραστήσωσι καὶ ὡς τοὺς μωροτέρους καὶ μᾶλλον

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ— ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ
Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ
Εἰδικοῦ ἰατροῦ
Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἄνω νοσημάτων.
Ἰδιαιτέρα αἴθουσα διὰ τὰς κυρίας.
Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.
Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.
58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58
(Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

εὐήθεις, οὓς ἐγέννησεν ἡ ὑφήλιος βρωτούς.

Καὶ μᾶς λέγουν:

Αἴ! νά· γίνεται ἡ χάρις σας· τὸ «Β. Θέατρον» θ' ἀνοίξῃ μ' ἕνα μονοπρακτον Ἑλληνικὸὸὸὸν ἔργον! Δὲν εἶσθε εὐχαριστημένοι «ἀσεβεῖς» διά μίαν τόσον μεγάλην τιμήήήήν;

Κατά τῆς ἀποπείρας ταύτης τῆς παιδαριώδους, διά τοὺς ἐπιχειροῦντας μᾶλλον διαμαρτυρόμεθα στεντορίως καὶ ἂς ὄψωνται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.....

Πήγασος

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

«Ἐθνικὸν Β. Θέατρον»

«Ἑλληνικός Β. θίασος»

Ἡ διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ «Ἐθνικοῦ Β. Θεάτρου» ὁρισθεῖσα ἡμέρα πλησιάζει, χωρὶς οὔτε τὸ ἑλληνικὸν ἔργον νὰ ἐξευρεθῇ!! ἔτι, οὔτε καμμία ἄλλη ζωηρὰ προετοιμασία νὰ γίνεται.

Διότι, πλὴν τῶν διανεμηθέντων μέχρι τοῦδε καὶ ἐκγυμνασθέντων πλέον τεσσαρων ἢ πέντε ξένων ἔργων, οὐδὲν ἄλλο ἔργον διενεμήθη, οὔτε κἂν ἀνεγνώσθη.

Τί ἕπεται ὅθεν ἐκ τούτου; Ἢ ὅτι τὸ «Ἐθνικὸν Β. Θέατρον» θ' ἀρχίσῃ μὲ ξένον ἔργ.ν, ἢ ὅπως κακῶς σκέπτονται μὲ μονόπρακτον!! ἑλληνικὴν κωμῳδίαν, ἢ ὅτι θὰ ἐγκαινιάσῃ τοῦτο ἡ Ρεζάν, ἡ ὁποία εἶναι καθ' ὅλα ἑτοίμη καὶ μόνον τὴν ὁρισθεῖσαν διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών της ἡμέραν ἀναμένει, ἥτις εἶνε ἡ 26 Νοεμβρίου· δηλαδὴ 20 ἡμέραι ὑπολείπονται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν ὁποίων δὲν θὰ κατορθωθῇ παρὰ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Β. Θιάσου» ἡ τελεία ἐκμαθησις τοῦ ἀναμενομένου!! ἑλληνικοῦ ἔργου, ἂν τοῦτο ἀνακαλυφθῇ!!

Ἴδωμεν.

«Θίασος Ρεζὰν»

Ἡ Γαβριέλλα Ρεζαν, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν, θὰ εἶνε εἰς Ἀθήνας τὴν 23 ἢ 24 Νοεμβρίου, θ' ἀρχίσῃ δὲ τὰς παραστάσεις της τὴν 26ην Νοεμβρίου μὲ τὸ «Κυρία σχῶρά με» (Madame Sans Gène) τῶν Σαρδοῦ καὶ Μορώ· τὴν Sans Gène θὰ ὑποδυθῇ ἡ Ρεζάν, ἡ καὶ διαπλάσασα αὐτήν, τὸν δὲ στρατάρχην Λεφέβρ ὁ Γάστων Δουβόσκ. Κατόπιν θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἑξῆς σειρὰ τῶν παραστάσεων. Δεύτερον ἔργον θὰ παιχθῇ ἡ «Ζὰ Ζὰ» τῶν Βερτὸν καὶ Σαμψὼν εἰς πράξεις 5, μὲ «Ζὰ-Ζὰ» τὴν Ρεζάν, τὴν καὶ διαπλάσασαν αὐτήν. Τρίτον τὸ «Course au flambeau» τοῦ Ἐρβιὲ εἰς πραξεις 4, μὲ Σαβίνην τὴν Ρεζαν, τὴν καὶ διαπλάσασαν αὐτήν. Τέταρτον τὴν «Σαπφὼ» (Sapho) τοῦ Μπελὼ εἰς πραξεις 5, μὲ Φανὴν Λεγρὰν τὴν Ρεζαν. Πέμπτον «Τὸ Κόκκινο φόρεμα» (La robe rouge) τοῦ Μπριὲ εἰς πράξεις 4, μὲ Γιαννίταν τὴν Ρεζὰν καὶ ἕκτον τὴν «Ἐξαδέλφην μου» (Ma cousine) τῶν Μεϊλὰκ καὶ Ἀλεβὺ εἰς πράξεις 3, μὲ Ρικὲτ τὴν Ρεζάν.

Δύο ἐκ τῶν ἔργων τούτων ἡ «Σαπφὼ» καὶ ἡ «Ζὰ Ζὰ» δὲν θὰ ἐπιτραπῇ, ὡς ἐπισήμως φέρεται, νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «ΕΘΝΙΚΟΥ Β ΘΕΑΤΡΟΥ» διότι εὑρίσκονται πολὺ μακρὰν τῆς ἠθικῆς. Εἶνε ἔργα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ παίζωνται μόνον εἰς τὰ Βωδεβὶλ τῶν Παρισίων, ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ».

Ἐλπίζομεν ὅτι, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ, δι' ὁποιονδήποτε λόγον, νὰ παρελάσουν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκηνώματος τὰ τοιαῦτα ἔργα.

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

«Θίασος Λαρόζα-Ντάρβια»

Μὲ τὴν «Perichol» ἔκαμε χθὲς τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του ὁ ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος. Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν θίασον ἠθοποιοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς:

Emil. Darvia, prima donna brillante, Dina Surano, prima donna brillante, Linda Tamburrini, soprano, Maria Gallocci, caratterista, Ines Saffo, Ada Beltrami, e Adele Vianello, generiche, Riccardo La Rosa, tenore dramatico, Valente del Corso e Attilio Malverti, baritoni, Giacinto del Coco, tenore, Osmino Maddalena, buffo, Giuseppe di Napoli, carateristа e Enrico Serrao, generico.

Τὸ κόρο ἀποτελεῖται ἐκ30καλλιφώνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἶνε ὁ Arturo Larosa.

Τὸ ρεπερτόριον τοῦ θιάσου περιλαμβάνει πολλὰ ἐκ τῶν γνωστῶν ἔργων ὡς καὶ νέα τοιαῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν τινά.

Opere: Bohème, Tosca, I Pagilacci, Cavalleria Rusticana, Cristoforo Colombo.

Operette: La Falote, Il 3 Ussari, Donna Juanita, Il Venditore di Uccelli, Santarellina e la 5 parti del mondo, feerie Spagnuola in 3 atti e 8 quadri (foeta del romanzo di G. Vernt) versi del professore Amintora Lupi. Musica del Maéstro F. Caballero.

«Θέατρον Βαριετὲ»

«Νέα Σκηνὴ»

Ἡ ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης νυκτὸς καὶ διὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν διαλυθεῖσα «Νέα Σκηνὴ» ἀνασυνεστη εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἑπομένην καὶ ἤρχισεν ἐργαζομένη ἐκτοτε τακτικώτατα. Τὴν ἐργασίαν της ταύτην τὴν ὑπὸ τόσην ἐχεμύθειαν συντελουμένην ἔρχεται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Βαριετέ».

Οἱ ἀπαρτίζοντες τὸν θίασον μύσται εἰσίν:

Γυναῖκες: Κυβέλη Ἀνδριανοῦ, Ἀγγελικὴ Πασαγιάννη, Ἑλένη Ποθητοῦ, Ἑλένη Ξανθάκη, Εἰμαρμένη Ξανθάκη, Ἀναστασία Μαρινάκη, Ἀλεξάνδρα Βρατσάνου καὶ Ἐλβίρα Γουΐδα. Ἄνδρες: Νικόλαος Ραυτόπουλος, Π. Καλογερῖκος, Πέτρος Λέων, Τέγας Χρίστοβιτς, Ν. Παπαγεωργίου, Ἀριστείδης Ζήνων, Γ. Ροδάκης, Σ. Σκίπης, Α. Χρυσομάλλης, Κ. Παταγιάννης, Α. Σικελιανός, Γ. Σαραντινός, Δ. Βρατσάνος.

Ὑποβολεὺς τοῦ θιάσου εἶνε ὁ δεδοκιμασμένος τοιοῦτος Θεόδ. Γλαρούδης.

Διευθυντὴς καὶ ἐπόπτης τῶν δοκιμῶν εἶνε ὁ κ. Χριστομάνος, βοηθός του δὲ ὁ κ. Σπ. Μαρκέλλος.

Τὰ μέχρι τοῦδε διανεμηθέντα καὶ τελείως ἐκγυμνασθέντα ἔργα εἶνε τὰ ἑξῆς·

Ἀγριόπαπια Ἴψεν, Θηρεσία Ρακὲν Ζολᾶ, Παληάτσοι, Φάουστ, Νεκρὰ Πόλις Δ Ἀνούντσιο, Βρυκόλακες Ἐφταλιώτη, Ἐρυθρᾶ Τήβενος, Πριγκήπισσα Μαλὲν Μέτερλιγκ καὶ Ἄλκηστις Εὐριπίδου.

Τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών της θὰ κάμῃ ἡ «Νέα σκηνὴ» ἢ μὲ τὴν «Ἄλκηστιν» ἢ μὲ τὴν «Πριγκήπισσαν Μαλέν» ἢ μὲ τὴν «Ἀγριόπαπια» κατὰ πᾶσαν ὅμως πιθανότητα θὰ ἀρχίσῃ μὲ τὸ δεύτερον ἢ τὸ τρίτον, ἔργα ξένα, καὶ ὄχι μὲ πρωτότυπον ἑλληνικόν, ὡς ἠλπίζομεν καὶ ὤφειλεν αὕτη, διότι, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται κατεβλήθη μεγαλειτέρα καὶ περισσοτέρα ἐπιμέλεια διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τούτων καὶ παρασκευὴν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν παράστασιν. Ἀπόδειξις τρανωτάτη εἶνε, ὅτι ἡ μὲν «Πριγκήπισσα Μαλὲν» καὶ ἡ «Ἀγριόπαπια» εἶνε ἕτοιμα καθ' ὅλα πρὸς διδασκαλίαν, ἡ δὲ «Ἄλκηστις» μόλις χθὲς διενεμήθη καὶ τοῦτο διότι μόλις προχθὲς τὸ ἑσπέρας κατώρθωσαν νὰ ληφθῇ ἡ μουσικὴ τῶν χορικῶν.

Ἄρα καὶ ἡ «Νέα σκηνὴ» θ' ἀρχίσῃ δυστυχῶς μὲ μετάφρασιν ξένου ἔργου, διότι αἱ ὀλίγαι πλέον ὑπολειπόμεναι ἡμέραι μέχρι τῆς ἐνάρξεώς της δὲν θὰ ἐπαρκέσουν διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ ἔργου τοῦ Εὐρυπίδου.

Ἡ διανομὴ τῆς «Πριγκηπίσσης Μαλὲν» ἐγένετο οὕτω·

Βασιλεὺς Ζαλμὰρ— Νικόλαος Ραυτόπουλος, Πρίγκηψ Ζαλμὰρ — Τέγας Χρίστοβιτς, Πριγκήπισσα Μαλὲν—Κυβέλη Ἀνδριανοῦ, Αἰλιανὴ-Μαρινάκη, Βασιλεὺς Μάρκελλος—Ζήνων, Βασίλισσα Γοδελίνα— Εἰμαρμένη Ξανθάκη, Βασίλισσα Ἄννα— Σικελιανοῦ, Τροφὸς—Ποθητοῦ, Ἄγγος, ἀκόλουθος τοῦ πρίγκηπος — Σκίπης.

Τὴν διανομὴν τῆς «Ἀγριοπάπιας» εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ «Νέα Σκηνὴ» ἐκτὸς τῶν ἄνω ἔργων θὰ ποικίλῃ τὰς παραστάσεις της μὲ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Παπαρηγοπούλου, καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα μονόπρακτα ἔργα.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Δημοτικὸν Θέατρον Πατρῶν

«Θίασος Χειραφέτησις Σουρῆ»

Εἴχομεν ἀναγγείλει ὅτι τὴν παρελθοῦ-

σαν Πέμπτην θὰ ἐπαίζοντο αἱ «Νεφέλαι», ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἀπεφασίσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σουρῆ τὸ ταξείδιον τῶν Πατρῶν· ὁ θίασος ἀνεχώρησε τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης, τὴν δὲ Πέμπτην ἐδόθη ἡ πρώτη τῆς «Χειραφετήσεως» στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὴν Κορυφαίαν τοῦ χοροῦ ὑπεδύθη ἡ δὶς Ἀρνιωτάκη, τῆς κ. Πολιτάκη παραιτηθείσης.

Χθὲς ἐπανελήφθη ἡ «Χειραφέτησις», σήμερον δὲ παίζονται αἱ «Νεφέλαι».

Αὔριον Δευτέραν ἀναχωρεῖ ὁ θίασος ἐκ Πατρῶν κατερχόμενος εἰς Ἀθήνας, τὴν Τρίτην δὲ τὸ ἑσπέρας ἀναχωρεῖ ἐντεῦθεν κατευθυνόμενος εἰς Σῦρον. Ἐκεῖ θὰ δώσουν τρεῖς παραστάσεις· τὴν «Χειραφέτησιν» Πέμπτην καὶ Παρασκευήν, καὶ τὰς «Νεφέλας» τὸ Σαββατον, πλὴν τῆς Κυριακῆς, ἥτις δὲν τοῖς παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Δήμου.

Κατόπιν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ κανονίσουν τὴν περαιτέρω πορείαν τῶν ἐργασιῶν των.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Θέατρον «Club»

«Ἑλληνικὸν Μελόδραμα»

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνην τὸ «Ἑλληνικὸν Μελόδραμα», ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων, ἐκεῖθεν δὲ θὰ μεταβῇ εἰς Κών)πολιν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις του καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην τεσσαρακωστήν.

Ὁ θίασος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων, ἤτοι:

Γυναικῶν Στέλλας Κοκκίνη, soprano, M. Taddolini, Mezzo sobrano, Ἑρμ. Παντελιάδου, comprimariat..

Ἀνδρῶν· Ἰω. Κοκκίνη καὶ Ν. Μωραΐτου, τενόρων, Κ Βακαρέλη, βαρυτόνου. Μ. Βλαχοπούλου καὶ Α. Φλωριανοῦ, βαθυφώνων καὶ Τάκη Βενιζέλου, comprimario.

Χορὸς ἐξ εἴκοσιν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἡ κ. Ἑλ. Ὀζιγιὸν ἀσθενήσασα ἀπροόπτως τὴν τελευταίαν στιγμὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναχωρήσῃ κατ' ἐντολὴν τῶν ἰατρῶν.

Πίκμαν.

ΘΗΡΕΣΙΑ ΡΑΚΕΝ

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δρᾶμα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, ἔργον τῆς μεγαλοφυοῦς ἐμπνεύσεως τοῦ Ζολᾶ, ἐδιδάχθη χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ἀπόψε ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετὲ» ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερώνη. Ἡ ὑπόθεσίς του εἶνε ἁπλῆ· ἀγαπᾷ αὕτη καὶ ἀνταγαπᾶται, ὕπανδρος οὖσα, ἀπὸ ἕνα ζωγράφον καὶ ἕνεκα τούτου ἀποφασίζεται νὰ τεθῇ ἐκποδὼν ὁ σύζυγος· ἡ φοβερὰ αὕτη ἀπόφασις δὲν βραδύνει νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ εἰς ἕνα ἐξεζητημένον θαλάσσιον περίπατον πνίγεται διὰ μιᾶς προπαρεσκευασμένης πλαστῆς ἀνατροπῆς τῆς λέμβου ὁ δυστυχὴς Κάμηλος. Τὸ γεγονὸς θεωρεῖται ὡς τυχαῖον καὶ πρὸς παρηγορίαν τῆς χήρας δὲν ἀρνεῖται ἡ μήτηρ τοῦ δολοφονηθέντος νὰ γίνῃ νόμιμος σύζυγος αὐτῆς ὁ συναυτουργός της. Ἀλλ' ἂν ἔφερον εἰς πλάνην οἱ ἀνόσιοι ἐγκληματίαι τὴν ἐξησθενημένην τῆς γραίας φρένα ὁ ἐφορεύων ἄγρυπνος τῆς Θείας Δίκης ὀφθαλμὸς ἀντιλαμβάνεται τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος καὶ ἐξακοντίζει ἀνηλεῶς τὰς ἐριννύας κατὰ τῶν δολοφόνων. Αἱ φοβεραὶ τῆς συνειδήσεως τύψεις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπιτρέπουσι τοῖς νεονύμφοις νὰ ἐγγίξωσιν ἀλλήλους καὶ τὸ φάσμα τοῦ προδοθέντος καὶ δολοφονηθέντος συζύγου μένει διαρκῶς καρφωμένον εἰς τοὺς ἐνόχους ὀφθαλμούς των. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μακρὰν βασανίζονται κατατρυχόμενοι οὕτως οἰκτρῶς, μέχρις οὗ καταστρέφουσιν αὐτόχειρες τὸν ἐναγῆ βίον. Μόνον ἡ ψυχολογικὴ ἑνὸς Ζολᾶ δύναμις ἠδύνατο νὰ ἐμφυσήσῃ νεῦρα καὶ ὀστᾶ τοιαῦτα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς τιμωρίας, ὥστε νὰ παρουσιάζεται ἡ Κόλασις ζωντανὴ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀκολάστου ἀνθρωπότητος. Καί, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, μόνον ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυία τῆς Βερώνη καὶ τοῦ Γεννάδη παρ' ἡμῖν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδώσωσι μίαν τόσον ὑψηλὴν σύλληψιν εἰς τὴν πραγματοποίησιν, ὥστε νὰ σπαράσσεται πρὸ τοῦ θαυμασίως ἐκτελουμένου ἐλεεινοῦ θεάματος ἡ καρδία παντὸς θνητοῦ ἐκδικουμένη ἅμα καὶ οἰκτείρουσα. Ὁπόσην εὐγνωμοσύνην ὀφείλει νὰ ὁμολογῇ ἡ κοινωνία εἰς δημιουργοὺς καὶ ἐκτελεστὰς τοιούτων ἀριστοτεχνημάτων σωτηρίων ἀληθῶς διὰ πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων.

Φιλότεχνος

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΟ

Χωρὶς οὐδεμία βοηθείας χεὶρ νὰ δοθῇ ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες συντρέχουν τὰ τοιούτου εἴδους ἔργα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν ἀπὸ οὐδένα, ὑπερήφανον ὡς καὶ ἡ ἰδέα ὑπὲρ ἧς τόσοι νέοι πλήρεις δράσεως καὶ ζωῆς εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ **«ἑλληνικὸν μελόδραμα»** τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης.

Ἡ ἀναχώρησις αὕτη προσκόψασα εἰς μυρία ὅσα ἐμπόδια, καὶ ὑπερπηδήσασα ὑψηλοτάτους φραγμούς, ἀποδεικνύει τρανότατα μίαν ἔτι φορὰν ὅτι ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἐργασία δύνανται νὰ κατορθώσωσι πολλά.

Ἐπῆλθε στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἰδέα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος» ἐκλονίσθη, σχεδὸν κατέρρευσεν, ἦλθεν ὅμως ἀρωγός της στιβαρὸς ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἐργασία ἔχουσαι ὡς στιλοβάτας τοὺς δύο ἀκαμάτους ἱδρυτάς, τὸν Λαυράγκαν καὶ τὸν Σπινέλλην, τοὺς δύο μόνους ἱκανοὺς νὰ κυοφορήσωσι καὶ πραγματοποιήσωσιν ἰδέαν τόσον ὑψηλὴν καὶ τόσον ἐπίμοχθον.

Εἰς τὸ καλό, ἀναφωνοῦν, ἅπασαι αἱ καλλλιτεχνικαὶ καρδίαι, αἱ θελχθεῖσαι ἀπὸ τὸν Κοκκίνην, τὸν Μωραΐτην, τὸν Βακαρέλην, τὸν Βλαχόπουλον, καὶ ἡ ἀπήχησις «εἰς τὸ καλὸ» συμπαρασύρει πάντα Ἕλληνα, ὅστις αἰσθάνεται τοὺς ἀδελφούς του ἀπερχομένους.

Εἰς τὸ καλὸ ἔνδακρυς ἀναφωνεῖ ὁ Λαυράγκας πέμπων εὐχὰς πατρὸς πρὸς τέκνον, μὴ δυναμένου νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ, νὰ τὸ περιπτυχθῇ, νὰ ζήσῃ πλησίον του, καὶ ἀποχωριζομένου, ἐνῷ ἡ καρδία του ἀπέρχεται μετὰ τοῦ τέκνου του.

Κλέος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐγένετο ἡ δευτέρα διδάσκαλία τῆς «Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ταύροις», τὴν ὁποίαν ὑπεδύθη καὶ πάλιν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ δὶς Δήμητρα Ἀποστόλου. Ἡ ἀπαγγελία τῆς ἦτο ἔξοχος καὶ ἡ ὑπόκρισις λαμπρά.

— Οἱ Κυπαρίσσης, ὡς Ὀρέστης, Μουστάκας ὡς Πυλάδης, Ζήνων ὡς Βουκόλος, Παντελίδης ὡς Ἄγγελος, Μηλιάδης ὡς Θόας, καὶ ἡ δὶς Καλοστύπη ὡς Ἀθηνᾶ, ἔπαιξαν μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας

—Καὶ αἱ νεάνιδες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν χορόν, ἔψαλλον μετὰ μεγαλειτέρας ζωῆς καὶ χάριτος.

— Ἐν συνόλῳ ἡ παράστασις διεξήχθη μὲ πολὺ μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τῆς πρώτης.

— Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον κόσμου ὅστις ἐν θρησκευτικῇ εὐλαβείᾳ παρηκολούθει τὴν παράστασιν, τὴν ὁποίαν διέκοπτε μόνον, ὅταν παρεσύρετο ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῶν ἐρασιτεχνῶν διὰ νὰ χειροκροτήσῃ.

— Τὴν παράστασιν ἐτίμησε καὶ ὁ κ. Θ. Δελιγιάννης.

«Θέατρον Βαριετὲ»

— Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποκρίσεως τῶν ἠθοποιῶν εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Μερόπης» ἐτέθη κατὰ **τυπογραφικὴν ὅλως ἀβλεψίαν** ὅτι τὸν Αἴπυτον ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης καὶ τὸν Πολυφόντην ὁ Λοράνδος, ἐνῷ **ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὅλως τὸ ἐναντίον.** Τὰ τῆς ὑποκρίσεως ἔχουσι καλῶς.

— Ἐπίσης εἰς τὴν «Φροῦ—Φροῦ» ἐτέθη ὅτι τὸν Γεώργιον Δὲ-Σαρτορὺ ὑπεδύθη ὁ Ἀλεξίου ἀντὶ νὰ τεθῇ ἡ μικρὰ Ἀλεξίου, ἣν ἀσθενήσασαν ὅμως ὅλως ἀπροόπτως, ἀντεκατέστησεν ὁ μικρὸς Π. Παντόπουλος

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπανελήφθη διὰ τετάρτην φορὰν ἐφέτος «Σαπφὼ ἡ Λεσβία» τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην ὑποδύεται ἡ κ. Βερώνη, ἡ μόνη διδάσκουσα αὐτήν.

— Τὸν Φάονα ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ πάλιν ἐπιτυχίας.

— Τὴν Ἕλλην ὑπεδύθη ἡ Σμαράγδα Βερώνη μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ πάλιν ἐπιμελείας· μὲ περισσοτέραν ἔτι ζωὴν θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερα

— Τὸν Νικίαν ὑπεδύθη τὴν φορὰν ταύτην ὁ Πετρίδης· ἡ ὑπόκρισίς του πολὺ καλή, ὡς καὶ ἡ ἀπαγγελία του· εἰς τὴν σκηνήν, καθ' ἣν ἡ Σαπφὼ δηλοῖ κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν πατρίδα της, παρ' ὅλας τὰς παραινέσεις τοῦ γέροντος πρέσβεως καὶ αὐτὸς φεύγει ἄπελπις, ἔπαιξε λίαν ἐπιτυχῶς.

— Τὴν Μύρτιν ὑπεδύθη ἡ Ἀλεξίου ἀρκετὰ καλά· ὁ τόνος ὅμως τῆς φωνῆς της πρέπει νὰ κανονισθῇ κατά τι· ἡ ἀπαγγελία της ξηρὰ καὶ ἀχρωμάτιστος· ἔτι δὲ ὅταν εὑρίσκεται εἰς τὴν σκηνὴν θὰ τὴν παρακαλέσωμεν, διὰ δευτέραν φοράν, νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου καὶ ὄχι νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ γελᾷ διαρκῶς μετὰ τοῦ Λοράνδου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔρχονται οἱ πρέσβεις (πρᾶξ ά.)

— Τὸν Φιλώταν ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος πολὺ

καλά. Τὴν στάσιν του νὰ προσπαθήσῃ νὰ διορθώσῃ ὀλίγον, ὡς καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του· ἔτι δὲ νὰ χρωματίζῃ καὶ ὀλίγον Τὴν ἰδίαν παρατήρησιν κάμνομεν καὶ εἰς αὐτὸν διὰ τοὺς γέλωτας καὶ τὰς ὁμιλίας.

—Εἰς τοὺς . . . γέλωτας, ἔλαβε μέρος κακῶς ποιῶν, καὶ ὁ εἷς τῶν πρέσβεων, ὁ.. Χαλκιόπουλος.

— Εἴπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἕκαστος ἠθοποιὸς ὀφείλει εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς νὰ λησμονῇ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐνστερνίζεται οὐ μόνον τὸ μέρος, ὅπερ ὑποδύεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον ἔργον παρακολουθῶν καὶ συμμετέχων εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

— Τὸν Ἀλκαῖον ὑπεδύθη τὴν φορὰν ταύτην ὁ Μαρῖκος· ἡ ὑπόκρισίς του ἀρκετὰ καλή· ἡ φωνή του ὅμως ἀσθενὴς καὶ ὁ βηματισμός του ἀκανόνιστος, ἡ δὲ ἀπαγγελία του ξηρὰ καὶ ἀχρωμάτιστος ὀλίγον· τὰς λέξεις ἔλεγεν ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μίαν-μίαν· (πρᾶξ· β'.) εἰς τὴν τετάρτην πρᾶξιν ἔπαιξε μετ' ἀρκετῆς ζωηρότητος· ἐχρειάζετο ὅμως περισσότερα γοργότης εἰς ὅλον του τὸ μέρος, ἔτι δὲ καὶ μελέτη· ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπαρκοῦς μελέτης δικαιολογεῖται κἄπως ἐκ τοῦ ὅτι πρώτην φορὰν ὑπεδύετο τὸν Ἀλκαῖον, τὴν παραμονὴν δὲ τῆς παραστάσεως τοῦ ἐδόθη τὸ μέρος του πρὸς μελέτην, καθὸ ἐσχάτως προσληφθεὶς εἰς τὸν θίασον.

— Ὁ μηχανικὸς τῆς σκηνῆς ὀφείλει ἄλλοτε νὰ ἔχῃ ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ ὄχι τῆς Ἀθηνᾶς μὲ ἀσπίδα καὶ μὲ κράνος καὶ μὲ . . . σπασμένο δόρυ.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῳδία «Χορὸς μετημφιεσμένων» μὲ Νικολὸ τὸν Δ. Βερώνην.

— Τὴν Δευτέραν ἐδόθη ἡ Φαβορίτα τοῦ Donizetti, μὲ Φερνάνδον τὸν Μωραΐτην, βασιλέα τὸν Βακαρέτην, Βαλτασὰρ τὸν Φλωριανὸν καὶ Φαβορίταν Ἐλβίραν τὴν κ. Tad dolini.

— Ἡ ἰδέα τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεώς των τόσον εἶχε συγκινήσει τοὺς ἠθοποιοὺς ὥστε ἡ ἐκτέλεσις ὑστέρησε πολύ.

Ἡ pregiera ὅμως ἐξετελέσθη πολὺ ὡραῖα.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα σκηνῆς τὸ τετράπρακτον δρᾶμα τῶν Τιβοὺστ καὶ Βαριὲρ «Αἱ Μαρμάρινοι Κόραι» μετὰ προλόγου εἰς πρᾶξιν.

— Ὁ πρόλογός του ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, ἐνῷ τὸ ἔργον εἰς τὴν σύγχρονον.

— Περὶ τοῦ ἔργου ἐγράψαμεν, δημοσιεύσαντες ἅμα καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ πρὸ 2 1]2 περίπου μηνῶν, ὅτε παρεστάθη τοῦτο τὸ πρῶτον ἐν Πάτραις ὑπὸ τοῦ ἰδίου θιάσου.

— Ὁ Γεννάδης, ὡς Φειδίας, γλύπτης, ἔπαιξε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν δύναμιν καὶ τέχνην· ἡ μορφή του γλυκεῖα καὶ συμπαθής, ἡ δὲ ἀπαγγελία του ἄψογος. Καὶ ὡς Ραφαὴλ ἔπαιξε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας· εἰς τὴν μετὰ τῆς Μαρκὼς διαμάχην καὶ δὴ ὅταν πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου γελῶν ἐν λυγμοῖς (πρᾶξ γ'.) παίζει φυσικώτατα. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου παίζει μετὰ θαυμαστῆς ὄντως δυνάμεως καὶ τέχνης εἶνε ἡ σκηνὴ τοῦ ψυχοραγήματος (πρᾶξ. δ').Ζωηρότατα καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τὸν ἐκάλεσαν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν σκηνήν.

— Ὁ Μαρῖκος, ὡς Διογένης, ἦτο πολὺ χαριτωμένος· ἡ ὑπόκρισίς του πολὺ καλή. Καὶ ὡς Δισγενὲ ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.Κατὰ τὴνμεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ραφαὴλ καὶ εἶτα μετὰ τῆς Μαρκὼς σκηνὴν (πρᾶξ. γ') ἔπρεπε νὰ εἶνε ἠρεμώτερος καὶ ὄχι νὰ ἀπαγγέλῃ μὲ τόσον ἄγριον τόνον φωνῆς καὶ πομποδῶς. Ἡ μετάπτωσίς του κατὰ τὴν αὐτὴν σκηνὴν ἀρκετὰ καλή.

— Ὁ Λοράνδος, ὡς Ἀλκιβιάδης, ἦτο καλὸς κατὰ τὸ παράστημα, μονότονος ὅμως καὶ ξηρὸς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν του· καὶ ἡ ἀμφίεσίς του δὲν ἦτο πολυτελής. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο γλυκύς, ἐνεδύετο δὲ πολυτελῶς· ἐσυνήθειζε νὰ φορῇ πάντοτε καὶ δὴ ὅταν διεσκέδαζε στέφανον ἐκ μυρσίνης ἢ ἄλλων ἀνθέων καὶ ὄχι ταινίαν ὡς ὁ Λοράνδος. Καὶ ὡς Ἰουλιανὸς ὁ Λοράνδος ὑστέρησεν· αὐτὸς εἶνε ἕνας χαρακτὴρ πολὺ μπριλάντε.

— Ὁ Ἀγγελάκης, ὡς Γοργίας, πολὺ καλὸς καὶ ἡ ἀμφίεσίς του λαμπρά. Ἡ ἀπαγγελία του ὀλίγον στομφώδης, (πρόλογος). Καὶ ὡς Μολεὼν καλός· ἡ φωνή του μόνον ἦτο ὀλίγον ἐπιτηδευμένη καὶ μᾶλλον γαλλίζουσα. οἱ δὲ ἀκκισμοί του παρὰ πολλοὶ καὶ θηλυπρεπεῖς μᾶλλον.

— Ἡ Ἀλεξίου, ὡς Ἀσπασία, ἡ Λοράνδου, ὡς Λαΐς καὶ ἡΤασόγλου ὡς Φρύνη, ἀγάλματα, ἦσαν κυριολεκτικῶς ἀγάλματα.

— Ὅταν ἤνοιξεν ἡ εἰς τὸ βάθος σκηνὴ καὶ ἀνεφάνησαν τὰ ἐπὶ τοῦ βάθρου τρία ἀγάλματα τὸ θέαμα ἦτο ἔξοχον.

— Ἡ κ. Βερώνη, ὡς Μαρκώ, ἔπαιξε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ραφαὴλ σκηνὴν (πρᾶξ γ') ἔπαιξε μετὰ θαυμαστῆς ἐπιμελείας καὶ τέχνης.

— Ὁ Γάζος, ὡς Κόμης δὲ Φριὼν, ἔπαιξε ἀρκετὰ καλά.

— Ὁ Βαλαλᾶς, ὡς Φρανσῆς, καλός· ἦτο ὅμως πολὺ ἀμελέτητος. Ὅταν ἀνάπτῃ τὸ σιγάρον του, τὸ σπίρτο νὰ τὸ ρίπτῃ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κύπελλον, ὅπερ ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὁ φροντιστὴς τοῦ θιάσου ὡς καὶ τὸ σιγάρον του.

— Ἡ Ἀλεξίου ὡς Διδιέ ἀρκετὰ καλά.

— Ἡ κ. Μαρίκου, ὡς Θεανὼ εἰς τὸν πρόλογον καὶ ὡς Μαρία κατόπιν ἔπαιξε πολὺ καλά· ἡ φωνή της συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα καὶ ἡ ἀπαγγελία της καλή. Μόνον ὀλίγον φοβισμένη ἦτο ἀλλὰ δικαιολογεῖται, διότι ἔκαμνε τὴν ἐμφάνησίν της προχθές.

— Αἱ Σμαράγδα Βερώνη, ὡς Ἰωσηφίνα, ἡ Λοράνδου, ὡς Ἰουλιέττα καὶ ἡ Τασόγλου ὡς Φανδώρα ἀρκετὰ καλαί.

— Εἰς τὴν α' πρᾶξιν ἔγειναν πολλαὶ χασμῳδίαι λόγῳ τῆς πολυπροσωπίας τοῦ ἔργου. Ἕνεκα τούτου χρειάζεται μεγαλειτέρα ἐπιμέλεια κατὰ τὰς δοκιμὰς τοῦ ἔργου καὶ περισσοτέρα προσοχὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Μόλις ἐτελείωσε τὸ ἔργον καὶ ὁ κόσμος ἔφευγε,κἄποιος ἠθοποιὸς εἶπεν εἰς γνωστότατον μεταφραστήν· «Τερατουργήματα, φίλε μου· ἀντιγραφὴ τῆς Δαλιδᾶς,δὲν σοῦ τὤλεγα'ἐγώ;!» ὁ δὲ μεταφραστὴς εἰς ἀπάντησιν. «Τώρα θὰ πάω νὰ πιῶ ἕνα γάλα διὰ νὰ συνέλθω».

— Τοὺς ἀφίνομεν ἄνευ σχολίων, ἐπιεικῶς φερόμενοι.

— Τὴν Τετάρτην ἐδόθη ἀποχαιρετιστήριος παράστασις μὲ τὸν Faust διὰ πρώτην φορὰν παρὰ τοῦ ζεύγους Κοκκίνη.

Φρενῖτις κατέλαβε τὸ κοινὸν εἰς τὸ τέλος τῆς γ'. πράξεως, ὅπερ ἐκάλεσεν ἐπὶ σκηνῆς ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος μὴ φεισθὲν οὐδ' αὐτῶν τῶν μαέστρων.

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ἡ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας»· τὴν Μαργαρίταν Γωτιέρου ὑπεδύθη ἡ κ. Βερώνη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης. Ἡ τελευταία πρᾶξις ἐξετελέσθη μετὰ μεγάλης ὑποκριτικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης· ὁ θάνατός της ἦτο ἔξοχος ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

— Τὸν Ἀρμάνδον ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν δυνάμεως καὶ τέχνης.

— Τὸν Ἐρνέστον Δουβὰλ ὑπεδύθη ὁ Πετρίδης λίαν ἐπιτυχῶς.

— Καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν ἀρκετὰ καλά.

— Χθὲς ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ σκηνῆς ἡ «Θηρεσία Ρακὲν» τοῦ Ζολᾶ καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἀπόψε.

— Περὶ τοῦ ἔργου εἰς ἄλλην στήλην· περὶ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχές.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως αἱ δες Ἀδριανοῦ καὶ Σικελιανοῦ ἐγέλων διαρκῶς χωρὶς ὁ συνοδεύων αὐτὰς κ. Χριστομάνος νὰ συστήσῃ εἰς αὐτὰς ὀλίγον σεβασμὸν πρὸς τὸ κοινὸν καὶ τοὺς παίζοντας ἠθοποιούς.

Ἡ Τσιμπίδα

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκδίδεται εἰς κομψότατον καλλιτεχνικὸν τεῦχος ἡ «Ἐξόριστος τοῦ Πηλίου» ἔργον ὅλως πρωτότυπον ὑπερόχου ποιητικῆς συλλήψεως, εἰς τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ τὸ αἴσθημα καὶ δημιουργοῦνται νέοι κόσμοι. Ἡ «Ἐξόριστος τοῦ Πηλίου» εἶνε ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἐκεῖνα ἔργα τὰ ὁποῖα ἀφοῦ μᾶς συναρπάσουν τὴν ψυχὴν,τὴν φέρουν εἰς τὰ ἄγνωστα ἄλση τοῦ Κάλλους καὶ τῆς Ἀληθείας διὰ νὰ ἀνθολογίσῃ πᾶν εὐγενὲς καὶ ἄσπιλον. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἐξορίστου αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν μὲ τόσον αἴσθημα, θὰ συγκινήσουν καὶ θὰ συναρπάσουν, διότι ὅλα εἶνε ἁγνά, εἶνε παρθενικά. Οἱ «Δύο ὕμνοι πρὸς τὴν Ψυχὴν» εἶνε κἄτι τι τὸ ὁποῖον μόνη ἡ «Ἐξόριστος» ἔγραψεν. Τὸ δὲ ἀπόκρυφον ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου εἶνε οἱ «Πόθοι». Ἡ «Ἐξόριστος τοῦ Πηλίου» εἶνε τὸ μόνον βιβλίον τὸ ὁποῖον θὰ ὑψώσῃ τὸν ἀναγνώστην μέχρι τοῦ ἀναβάθρου τοῦ θρόνου τῆς Ἁρμονίας, μέχρι τοῦ σημείου ὅπου ἡ πορφύρα της θὰ τὸν περιβάλῃ. Ἕκαστον τεῦχος τιμώμενον δρ. 2 (ἐξωτερικοῦ φρ. χρ.) θὰ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς τοὺς προπληρώνοντας συνδρομητάς. Ἡ ἀγγελία δέον νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Βοὴ» Ἀθήνας.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Κοινωνικὰ Διηγήματα» θὰ ἐκδοθῶσι προσεχῶς εἰς κομψότατον καὶ καλλιτεχνικὸν τόμον ἐξ ἑπτὰ τυπογραφικῶν φύλλων περίπου διηγήματα τοῦ φίλου κ. Ἀλεξ. Κ. Ἀναγνωστοπούλου. Ἕκαστον ἀντίτυπον θὰ τιμᾶται δραχμῆς.

— Λίαν προσεχῶς τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ Λαοῦ» μὲ διηγήματα, ποιήματα, σάτυραν κλπ. κλπ. τοῦ συναδέλφου κ. Ι. Μύταλη. Ἕκαστον ἀντίτυπον ἐκ 200 περίπου σελίδων θὰ τιμᾶται λεπτὰ 50.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Προπαρασκευάζονται μαθηταὶ πρὸς εἰσαγωγὴν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ γυμνασίου εἰς τὰς Μηχανικὰς Σχολὰς τοῦ Πολυτεχνείου διὰ διδασκαλίας **δεδοκιμασμένης.—Ἀχαρνῶν 35.**

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου καὶ **Ν. Γιάνναρη**

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἔναντι Δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. θεάτρου

Κατασκευαζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ εἴδη ἤτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα κλεῖθρα ἠλεκτρικά, ἰατρικαὶ μηχαναί, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τὰ τῶν βιομηχάνων. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἠγγυημένη. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9 —Μπόταση— 9

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

καὶ ΥΙΟΥ

ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ.

Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων καὶ ἐργοχείρων.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια, ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ-ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὑρίσκετε